

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 30/2015-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. januára 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED]
[REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Jurajom Gavalcom, Teodora Tekela 23, Trnava, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a v čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 5 To 121/2013 z 18. februára 2014 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Tdo 28/2014 z 29. mája 2014 a takto

rozhodol:

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. septembra 2014 faxom a 22. septembra 2014 aj poštou doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ]

[REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a v čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 To 121/2013 z 18. februára 2014 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Tdo 28/2014 z 29. mája 2014.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 5 T 50/2012 z 15. októbra 2013 bol sťažovateľ, ktorý je štátnym príslušníkom [REDAKOVANÉ], uznaný vinným zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b), c) a ods. 3 písm. c) Trestného zákona, a to na tom skutkovom základe, že potom, ako na území Českej republiky prevzal ako kuriér od iného občana [REDAKOVANÉ] národnosti zásielku sušeného konope zabalenú v dvoch igelitových hermeticky uzavretých vreciach uložených v cestovnej taške, túto zásielku v osobnom motorovom vozidle zn. [REDAKOVANÉ] EČV: [REDAKOVANÉ] na účely jej ďalšej distribúcie 22. februára 2012 previezol na územie Slovenskej republiky, kde mu bola pri kontrole a následnej prehliadke motorového vozidla

na hraničnom priechode Brodské táto zásielka nájdená a zaistená. Za uvedený skutok bol sťažovateľovi uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 15 rokov s výkonom trestu v tretej nápravno-výchovnej skupine a ochranný dohľad v trvaní 1 roka, ako aj trest vyhostenia z územia Slovenskej republiky na dobu 10 rokov a napokon aj trest prepadnutia veci (cestovnej tašky, mobilného telefónu a digitálnej váhy).

O odvolaniach podaných proti označenému rozsudku okresného súdu prokurátorom (v časti uloženého trestu) a aj sťažovateľom rozhodol krajský súd napádaným uznesením sp. zn. 5 To 121/2013 z 18. februára 2014, ktorým tieto odvolania zamietol, pričom dovolanie sťažovateľa proti uvedenému rozhodnutiu krajského súdu najvyšší súd odmietol svojím uznesením sp. zn. 5 Tdo 28/2014 z 29. mája 2014 (podľa zistenia ústavného súdu bolo rozhodnutie najvyššieho súdu sťažovateľovi doručené 21. júla 2014, pozn.).

Sťažnosťou podanou ústavnému súdu sťažovateľ namieta porušenie svojich práv z dôvodu, že podľa jeho názoru bol uznaný vinným na základe dôkazu, ktorý bol „... zabezpečený nezákonným spôsobom...“, a tiež z dôvodu ním tvrdeného nezákonného spôsobu určenia ceny drogy iba na základe správy Národnej kriminálnej agentúry Policajného zboru „... ktorej pravdivosť a vierohodnosť údajov nie je možné žiadnym spôsobom overiť“.

Nezákonnosť dôkazu, na ktorom malo byť založené obvinenie a následné odsúdenie sťažovateľa, sám sťažovateľ videl v tom, že príslušné orgány Colnej správy Slovenskej republiky (ďalej len „Colná správa“), ktorým na základe oznámenia príslušnými policajnými orgánmi Českej republiky malo byť vopred známe, „... že dňa 22.2.2012 bude vykonaná nelegálna preprava omamnej a psychotropnej látky z Českej republiky na Slovensko na vozidle [REDAKOVANÉ] EČ: [REDAKOVANÉ]...“ (o čom má svedčiť úradný záznam „Generálneho riaditeľstva ciel zo dňa 7.1.2013“, ako aj dva úradné záznamy Kriminálneho úradu finančnej správy Bratislava z 5. marca 2012 a tiež úradný záznam Diaľničného oddelenia Policajného zboru Malacky z 22. februára 2012, pozn.), a že označené vozidlo malo smerovať „... po diaľnici D2 v smere na hraničný prechod Brodské“, napriek tejto

vedomosti nepostupovali „... podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku, ale vykonali bežnú colnú kontrolu vozidla v zmysle zákona č. 652/2004 Z. z...“.

Podľa sťažovateľa «Takýto postup je v rozpore so zákonom, použitie dôkazných informácií získaných úkonmi orgánov colnej správy a „prekrytých“ následnými úkonmi vyšetrovateľa, vychádzajúcimi z postupu colných orgánov vykonaného v rozpore s Trestným poriadkom, je nelegálny.

Zásah voči sťažovateľovi sa mal vykonať v rámci trestného konania, teda orgánmi činnými v trestnom konaní a podľa Trestného poriadku a nemožno ho prekryť až následným, obsahovo zhodným úkonom kompetentného orgánu (obhliadka vozidla vyšetrovateľom až po zistení colnými orgánmi, čo sa vo vozidle nachádza a bude to slúžiť na účely trestného konania)...

... je nespochybniteľné, že orgány colnej správy vopred vedeli, že dňa 22.2.2012 bude vykonaná nelegálna preprava omamnej a psychotropnej látky z Českej republiky na Slovensko na vozidle [REDAKOVANÉ] EČ: [REDAKOVANÉ], čo je trestným činom, a preto nemohli postupovať inak, než podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku, čo neurobili...

K tomuto je potrebné obhajobou uviesť, že colný orgán už po informácii od českej strany, t. j. cca hodinu pred zastavením vozidla, požiadal o súčinnosť políciu pri zastavení vozidla, potom pokračoval v úkonoch podľa zák. č. 652/2004 Z. z., a potom opäť požiadal o súčinnosť políciu (druhýkrát), keď „zistil“, že v aute sa skutočne drogy nachádzajú, teda až po získaní dôkazu kontrolou vozidla a jeho prehliadkou, čo je postup v rozpore aj so samotným § 26 zákona č. 652/2004 Z. z., nielen s Trestným poriadkom.

Podľa citovaného ustanovenia totiž zastavenie dopravného prostriedku a kontrola batožiny nesmie sledovať iný záujem, než odhalenie tovaru, ktorý unikol colnému dohľadu.

... colné orgány vopred disponovali informáciou, že vo vozidle obžalovaného sa prepravuje marihuana, vedeli to od policajných orgánov v Českej republike (teda nielen tak od hocikoho), a tak ich zásah nemohol sledovať odhalenie tovaru, ktorý unikol colnému dohľadu, pretože už vedeli, čo vo vozidle je a prakticky si to len overovali, na čo však slúži postup výlučne podľa Trestného poriadku.».

V súvislosti s nezákonnosťou dôkazu sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom namieta, že *„Z uznesenia Najvyššieho súdu SR nevyplýva konkrétna vysvetľujúca argumentácia, prečo sa s týmito celkom konkrétnymi námietkami sťažovateľa nevysporiadal, súd ponúkol len tvrdenie, že intenzita podozrenia, že sa vo vozidle nachádzajú drogy nebola taká, aby sa hneď postupovalo podľa Tr. por.*

Takéto tvrdenie nie je opreté o žiadny procesne zadokumentovaný dôkaz, naopak je s týmito dôkazmi v rozpore.“, pretože podľa sťažovateľa colné orgány mali vedieť, že sťažovateľ preváža v aute drogy. Súčasne sťažovateľ poukázal na to, že sťažnosťou napádané uznesenie najvyššieho súdu je v rozpore s judikatúrou najvyššieho súdu v obdobných veciach, na ktorú v tejto súvislosti poukázal, pričom obzvlášť poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tdo 28/2012 z 26. júna 2012, podľa ktorého *«Ak je orgánom štátnej správy v colníctve pre konkrétny prípad vopred známe, že pri dovoze tovaru dochádza alebo má dôjsť v súvislosti s porušením colných, daňových alebo iných všeobecne záväzných právnych predpisov k spáchaniu trestného činu, nemôžu byť na účel dokazovania v trestnom konaní nahradené úkony upravené Trestným poriadkom úkonmi colného dohľadu vykonávanými podľa zákona č. 652/2004 Z. z. o orgánoch štátnej správy v colníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov, Trestný poriadok má na uvedený účel povahu „ex specialis“.*».

V súvislosti s námietkou sťažovateľa o netransparentnom určení ceny sťažovateľovi zaistenej drogy sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol:

«Právna kvalifikácia skutku podľa odseku 3 písm. c/ § 172 Tr. zák. je pritom postavená výlučne na predpoklade pravdivosti správy Národnej kriminálnej agentúry, ktorú nie je možné žiadnym spôsobom overiť. ...

Zároveň dovolateľ namieta, že založiť vinu na hodnote určovanej „čiernym trhom“ je samo o sebe porušením práva na spravodlivé súdne konanie, pretože „čierny trh“ nie je pojem predpokladaný niektorým z ustanovení Tr. zák...

Z pohľadu práva na obhajobu sa proti určeniu hodnoty cez „čierny trh“ nedá primeraným spôsobom brániť a každé založenie viny na dôkaze takto deklarovanom je aj

porušením ustanovení zabezpečujících právo obžalovaného na obhajobu a spravedlivé soudne konání podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.»

Vzhľadom na uvedené skutočnosti sťažovateľ žiada, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Konaním Krajského súdu v Trnave a Najvyššieho súdu SR v trestnej veci sťažovateľa vedenej na Krajskom súde v Trnave pod č. k. 5 To/121/2013 a na Najvyššom súde SR pod č. k. 5 Tdo 28/2014 v súvislosti s rozhodnutím Krajského súdu v Trnave č. k. 5To/121/2013 zo dňa 18.2.2014 a rozhodnutím Najvyššieho súdu SR č. k. 5 Tdo 28/2014 zo dňa 29.5.2014, došlo k porušeniu ústavného práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a k porušeniu ústavného práva na spravodlivé súdne konanie (aj porušenie článku 8 ods. 2 a 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a najmä článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd vyhlásený pod č. 209/1992 Zb.)

Uznesenie Krajského súdu v Trnave č. k. 5 To/121/2013 zo dňa 18.2.2014 a uznesenie Najvyššieho súdu SR č. k. 5 Tdo 28/2014 zo dňa 29.5.2014 sa zrušujú.“

V súvislosti s konaním pred ústavným súdom si sťažovateľ uplatnil aj úhradu trov právneho zastúpenia v sume 340,89 € vrátane 20 % DPH.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom konania ústavného súdu je sťažovateľom namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj namietané porušenie práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 8 ods. 2 listiny, ktoré sťažovateľ označil ako právo na spravodlivé súdne konanie, a to uznesením krajského súdu sp. zn. 5 To 121/2013 z 18. februára 2014 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Tdo 28/2014 z 29. mája 2014, k porušeniu ktorých malo podľa sťažovateľa dôjsť z dôvodu, že trestné stíhanie proti nemu malo začať na základe dôkazu vykonaného nezákonným spôsobom a jednako z dôvodu, že v jeho prípade mala byť nezákonným spôsobom určená cena u neho zabavenej drogy, a to len na podklade správy Národnej kriminálnej agentúry Policajného zboru o obvyklých cenách drog na tzv. „čiernom trhu“, pričom také údaje sú podľa sťažovateľa netransparentné a nepreskúmateľné.

V súlade judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 52, 53 a 54), podľa ktorej dvojmesačná lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu začne plynúť dňom doručenia rozhodnutia o mimoriadnom

opravnom prostriedku (dovolání) a je považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu a vzhľadom na to, že najvyšší súd vo veci vedenej pod sp. zn. 5 Tdo 28/2014 dovolanie sťažovateľa odmietol pre absenciu dovolacieho dôvodu, ústavný súd považoval lehotu na podanie sťažnosti ústavnému súdu za zachovanú nielen voči uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 5 Tdo 28/2014 z 29. mája 2014, ale aj voči uzneseniu krajského súdu sp. zn. 5 To 121/2013 z 18. februára 2014 (napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 69/2010, II. ÚS 91/2011), ktoré ústavný súd preskúmal v ich vzájomnej súvislosti v intenciách námietok sťažovateľa.

Pokiaľ ide o vecné preskúmanie napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov, ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné v prvom rade pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00).

V súvislosti s prvou námietkou sťažovateľa, podľa ktorej trestné obvinenie voči jeho osobe a jeho následné odsúdenie je založené na nezákonným spôsobom vykonanom dôkaze, ktorého nezákonnosť sťažovateľ videl v tom, že príslušné orgány colnej správy aj napriek ich údajnej vedomosti o tom, že sťažovateľ bude v konkrétny deň a na konkrétnom motorovom vozidle priväzať na územie Slovenskej republiky drogy, ihneď nekontaktovali vyšetrovateľa

a nepostupovali podľa Trestného poriadku, krajský súd svoje napadnuté rozhodnutie sp. zn. 5 To 121/2013 z 18. februára 2014 odôvodnil takto:

„Predovšetkým treba uviesť, že odvolací súd sa už vecou zaoberal a rozhodol uznesením zo dňa 2.7.2013 sp. zn. 5 To/53/2013, ktorým podľa § 321 ods. 1 písm. b/,c/, Tr. por. zrušil rozsudok Okresného súdu Trnava zo dňa 16.4.2013 sp. zn. 5 T/50/2012 a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil súdu I. stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol...“

Pokiaľ ide o námietky obhajoby vo vzťahu k nezákonnosti zabezpečenia dôkazov, k tomu odvolací súd uvádza, že touto námietkou sa zaoberal už v ostatnom zrušujúcom uznesení odvolacieho súdu zo dňa 2.7.2013, kde otázku zákonnosti získania dôkazov podrobne rozviedol, na tomto závere trvá a nemá k nemu čo dodať.“

V nadväznosti na uvedené závery krajského súdu k problematike nezákonnosti dôkazu najvyšší súd v napadnutom uznesení sp. zn. 5 Tdo 28/2014 z 29. mája 2014 k tejto dovolacej námietke sťažovateľa uviedol:

„Podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.“

Argumentácia obvineného [REDAKOVANÉ] vo vzťahu k vecnému dôkazu, zaistenej droge, že sa pri jej zaistení postupovalo v rozpore s Trestným poriadkom, vôbec nie je priliehavá. Každý prípad je individuálny a rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, na ktoré v danej súvislosti poukazoval obvinený, sa nevzťahujú na zistené okolnosti daného prípadu týkajúceho sa obvineného [REDAKOVANÉ].

Ani z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Tdo 28/2012 nevyplýva, že by orgány štátnej správy v colníctve pri akejkoľvek informácii o tom, že by mohlo ísť o prevoz drogy na územie Slovenskej republiky nemohli urobiť kontrolu vozidla na základe príslušných ustanovení zákona č. 652/2004 Z. z. o orgánoch štátnej správy v colníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

V prvom rade treba upriamiť pozornosť na to, že colné orgány Slovenskej republiky mali len informáciu o tom, že vo vozidle, ktoré viedol obvinený [REDAKOVANÉ], by mohli byť prevážané drogy. Intenzita podozrenia, že vo vozidle sa aj skutočne zásielka s drogami

nachádza, nebola taká, že by sa už hneď malo pristúpiť k prehliadke vozidla orgánmi činnými v trestnom konaní podľa ustanovení Trestného poriadku. Z dokazovania vyplýva, že až po zastavení vozidla, použití služobného psa a otvorení batožinového priestoru vozidla, ktoré viedol obvinený, sa mohla konštatovať vážnosť podozrenia, že ide o drogu, čo sa definitívne potvrdilo až následným znaleckým dokazovaním v rámci trestného konania. Ihneď ako sa colné orgány uistili, že obvinený [REDAKOVANÉ] sa s daným motorovým vozidlom prevozom podozrivej zakázanej látky mohol dopustiť trestného činu, bolo postupované v súlade s Trestným poriadkom. V súlade s § 85 ods. 1 Tr. por. bolo vykonané zadržanie a obmedzenie osobnej slobody podozrivej osoby a v súlade s § 101 ods. 1 Tr. por. bol vydaný príkaz na prehliadku iných priestorov, a to osobného motorového vozidla, ktoré viedol obvinený a v súlade s týmto ustanovením a ustanovením § 101 ods. 2 Tr. por. bola prehliadka aj vykonaná.

Konštatovanie Krajského súdu v Trnave v jeho prvom rozhodnutí v danej veci z 2. júla 2013, že colné orgány Slovenskej republiky oprávnené mohli na základe im dostupných informácií postupovať podľa § 26 zákona č. 652/2004 Z. z. pri zastavení motorového vozidla vedeného obvineným, je správne. V nadväznosti na nimi vykonané úkony pri pozitívnych zisteniach naznačujúcich možnosť prevozu omamných a psychotropných látok bol vo veci privolaný vyšetrovateľ, ktorého postup, ako už bolo uvedené, bol súladný s Trestným poriadkom.

Pokiaľ obvinený poukazoval na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Toš 7/2008, je to nepriliehavé aj preto, lebo toto rozhodnutie sa týka úplne opačnej situácie a síce vykonania služobného zákroku policajnými orgánmi bez toho, aby bol na to zákonný dôvod. Išlo o situáciu, keď policajné orgány nemali poznatky ani len o podozrení zo spáchania priestupku, nieto ešte podozrenia, že používaním dopravného prostriedku, na dopravnom prostriedku alebo v súvislosti s dopravným prostriedkom bol spáchaný trestný čin, alebo že by išlo o situáciu podľa § 23 ods. 2 písm. b/ zák. č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov a napriek tomu vozidlo zastavili a vykonali bezpečnostnú prehliadku.

Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že v trestnej veci obvineného [REDAKOVANÉ] nie je daný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. “

Z citovaných napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov, ako aj zo skoršieho rozhodnutia krajského súdu sp. zn. 5 To 53/2013 z 2. júla 2013, na ktoré sa krajský súd v citovanom rozhodnutí argumentačne odvoláva (pokiaľ ide o otázku zákonnosti dokazovania, pozn.) vyplýva záver, že hodnotenie o zákonnosti, resp. nezákonnosti vykonania dôkazu v trestnom konaní musí byť založené ad hoc na konkrétnych okolnostiach tej-ktorej veci a toto hodnotenie nie je možné automaticky globalizovať tak, ako sa k tomu uchýľuje sťažovateľ.

V danom prípade z vykonaného dokazovania, ktorého závery sťažovateľ žiadnym spôsobom nespochybňuje, vyplynulo, že 22. februára 2012 bola colníkom Kriminálneho úradu finančnej správy Slovenskej republiky, oddelenia závažnej colnej a daňovej kriminality (ďalej len „orgán colnej správy“) poskytnutá z územia Českej republiky žiadnym spôsobom neindividualizovaná (v smere možnosti identifikácie osoby alebo motorového vozidla, pozn.) operatívna informácia o možnej preprave omamných a psychotropných látok z územia Českej republiky na územie iného členského štátu Európskej únie, pričom nebolo vylúčené, že táto preprava môže smerovať aj na územie Slovenskej republiky. Prepravu mali uskutočňovať presne neurčené osoby [REDACTED] národnosti na vozidle nezistenej značky a evidenčného čísla. V súvislosti s individualizáciou, resp. konkretizáciou motorového vozidla, ktorým sa mala podľa podozrenia preprava omamných a psychotropných látok na územie Slovenskej republiky realizovať, bola orgánom colnej správy predmetná informácia spresnená iba pol hodinu pred jeho dojazdom na hraničný priechod, kde pri vykonaní prehliadky tohto motorového vozidla služobným psom vycvičeným na vyhľadávanie omamných a psychotropných látok po potvrdení podozrenia o prítomnosti drog v dotknutom motorovom vozidle orgány colnej správy bezodkladne kontaktovali príslušného vyšetrovateľa Policajného zboru, ktorý následne so súhlasom príslušného prokurátora v prítomnosti sťažovateľa vykonal prehliadku dotknutého osobného motorového vozidla v súlade s § 101 ods. 1 Trestného poriadku.

Z uvedeného vyplýva, že na rozdiel od prípadu, ktorého sa sťažovateľ argumentačne dovoláva, vedeného najvyšším súdom pod sp. zn. 2 Tdo 28/2012, v ktorom príslušné orgány colnej správy síce tiež vopred (t. j. pred colným prejednaním) disponovali informáciou o dovoze iného ako colne deklarovaného tovaru dotknutým kamiónom, avšak táto informácia bola nielenže konkretizovaná a individualizovaná, ale navyše v čase pred dojazdom dotknutého kamiónu na colný prechod bola z Českej republiky príslušným orgánom colnej správy Slovenskej republiky aj protokolárne odovzdaná kontrolovaná dodávka, pričom orgány colnej správy nielenže nevydali príkaz na sledovanie kontrolovanej dodávky na území Slovenskej republiky podľa Trestného poriadku v znení účinnom pred 1. januárom 2006, ale po prepustení kamióna po colnom prejednaní a jeho odstavení v sklade v obci colníci orgánu colnej správy do týchto priestorov v rozpore s Trestným poriadkom nielenže vstúpili, ale vykonali aj ich prehliadku, ako aj prehliadku kamióna, avšak v danej veci sa o takýto prípad nejde.

V danom prípade na rozdiel od uvedeného orgány colnej správy disponovali iba vopred neurčitým podozrením o možnej preprave drog na územie Slovenskej republiky, ktorého intenzita vzhľadom na charakter im dostupných informácií odôvodňovala ich postup pri prehliadke sťažovateľom vedeného motorového vozidla služobným psom podľa zákona č. 652/2004 Z. z. o orgánoch štátnej správy v colníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o colníctve“), a nie hneď podľa Trestného poriadku tak, ako to ustálil v napádanom uznesení aj najvyšší súd, pričom úkony vyšetrovateľa, ktoré boli vykonané po pozitívnych zisteniach naznačujúcich, že vo vozidle sa môžu nachádzať drogy, boli vykonávané plne v súlade s Trestným poriadkom, čo sťažovateľ ani nerozporuje.

Napokon aj v právnej vete rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tdo 28/2012 z 26. júna 2012, ktorého sa sťažovateľ dovoláva, je explicitne uvedené, že na účely dokazovania v trestnom konaní nemôžu byť úkony upravené Trestným poriadkom nahradené úkonmi colného dohľadu vykonávanými podľa zákona o colníctve v prípade, ak orgán colnej správy je vopred „konkrétne“ informovaný, že pri dovoze tovaru dochádza

alebo má dôjsť v súvislosti s porušením colných, daňových alebo iných všeobecne záväzných právnych predpisov k spáchaniu trestného činu. Inými slovami, pre aplikáciu uvedeného pravidla sa vyžaduje, aby orgány colnej správy disponovali nie akýmikoľvek neurčitými informáciami prípadne podozreniami, ale iba konkrétnymi (individualizovanými a konkretizovanými) informáciami o páchaní alebo o možno spáchaní trestného činu pri dovoze tovaru v súvislosti s porušením colných, daňových alebo iných všeobecne záväzných právnych predpisov.

V súvislosti s argumentáciou sťažovateľa, že tak krajský súd, ako aj najvyšší súd sa v sťažnosťou napádaných uzneseniach odchýlili od podľa jeho názoru stabilizovanej súdnej praxe zhmotnenej v sťažovateľom označených iných rozhodnutiach najvyššieho súdu uvedených v snahe argumentačne podporiť svoje tvrdenia, ústavný súd v prvom rade podotýka, že predmetom konania pred ústavným súdom bolo iba napádané uznesenie krajského súdu sp. zn. 5 To 121/2013 z 18. februára 2014 a uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Tdo 28/2014 z 29. mája 2014, ktoré, resp. závery ktorých (pozri už uvedené) ústavný súd z hľadiska dodržania zásad ústavnosti aj preskúmal. Skutočnosť, že všeobecné súdy dospeli v inej ako ústavným súdom preskúmanej veci k odlišnému právnemu stanovisku, nebola pre ústavný súd záväzná, pretože toto iné rozhodnutie alebo rozhodnutia nebolo/li predmetom prieskumu ústavného súdu a v dôsledku toho nemožno vyvodiť automaticky predpoklad o ústavnosti záverov vyslovených v týchto iných ústavným súdom nepreskúmaných rozhodnutiach.

Okrem toho v súvislosti so sťažovateľom označenými rozhodnutiami najvyššieho súdu vydanými v podľa jeho názoru s jeho prípadom obdobných veciach ústavný súd nad rámec podotýka, že sťažovateľ poukazuje iba na útržky z týchto rozhodnutí bez uvedenia konkrétnych súvislostí a okolností toho-ktorého prípadu (napr. čo sa týka spôsobu, miesta a rozsahu spáchania skutku a pod., pozn.), pričom ústavný súd tiež poukazuje na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej mu neprislúcha zjednocovať *in abstracto* judikatúru všeobecných súdov, a suplovať tak poslanie, ktoré sa podľa zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších

predpisov [§ 8 ods. 3, § 20 ods. 1 písm. b), § 21, § 22 a § 23 ods. 1 písm. b)] zveruje najvyššiemu súdu, resp. jeho plénu a kolégiám (napr. I. ÚS 17/01, III. ÚS 346/05).

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru o ústavnej udržateľnosti sťažnosťou napádaných uznesení tak krajského súdu, ako aj najvyššieho súdu v ich vzájomnej nadväznosti z hľadiska posúdenia námietky sťažovateľa o podľa jeho názoru nezákonne vykonanom dôkaze v trestnom konaní v intenciách ním namietaného porušenia označených práv, takže závery týchto súdov nemožno podľa ústavného súdu považovať za svojvoľné, arbitrárne, vnútorne rozporné ani odporujúce podstate a účelu aplikovaných právnych noriem, preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti už po jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Podľa druhej námietky sťažovateľa sa tak krajský súd, ako ani najvyšší súd nevysporiadali s jeho námietkou týkajúcou sa netransparentného určenia ceny u neho zaistenej drogy, resp. ceny za počet obvykle jednorázových dávok, ktoré by sa dali zo zaisteného množstva drogy vyrobiť, ale v tomto smere sa mali obmedziť iba na to, za akú cenu sa jednorázové dávky tejto drogy obvykle predávajú na „čiernom trhu“, podľa údajov správy Národnej kriminálnej agentúry, ktorej pravdivosť je podľa sťažovateľa neoveriteľná, takže sa proti nej alebo proti jej záverom nemožno účinne brániť, a to aj napriek tomu, že

uvedené závery z nej plynúce majú v končenom dôsledku podstatný vplyv na právnu kvalifikáciu skutku podľa kvalifikovanej skutkovej podstaty uvedenej v § 172 ods. 3 písm. c) Trestného zákona, ktorú by pri inom určení ceny zaistenej drogy nebolo nutné aplikovať.

V súvislosti s uvedenou námietkou sťažovateľa krajský súd napádané uznesenie odôvodnil takto:

„Okresný súd rozsah trestnej činnosti ustálil v napadnutom rozsudku tak, že množstvo drogy, ktoré obžalovaný prevážal zodpovedalo 30.772 až 48.845 obvykle jednorazových dávok omamnej drogy, pričom celková hodnota zaistenej omamnej látky na čiernom trhu v trnavskom kraji predstavuje podľa odborného vyjadrenia Národnej kriminálnej agentúry cenu 66.463,20 Eur až 158.197,50 Eur. K takto ustálenému rozsahu k trestnej činnosti treba uviesť nasledovné:

Odvolačí súd už vo svojom vyššie citovanom zrušujúcom uznesení poukázal na to, že úlohou okresného súdu bude zisťovať nie akúkoľvek ale najnižšiu cenu, za ktorú sa droga predáva, aby mohol byť s určitosťou stanovený záver vyjadrený v skutkovej vete rozsudku k hodnote zaisteného množstva drogy. Okresný súd ale i obžaloba vychádzala z praxe, ktorú používa Kriminálny ústav PZ, ktorý stanoví počet jednotlivých priemerných dávok, ktoré možno pripraviť zo zaistenej omamnej látky, a následne na základe počtu týchto dávok Národná kriminálna agentúra vo vzťahu k cene jednotlivej dávky stanoví finančné vyjadrenie hodnoty omamnej látky. Takýto postup však nemá oporu v Trestnom zákone.

Ustanovenie § 135 ods. 2 Tr. zák. je interpretačné ustanovenie výlučne pre výklad pojmu prechovávanie drogy pre vlastnú potrebu vo väčšom množstve uvedený v § 171 ods. 2 Tr. zák., čo reprezentuje najviac 10-násobok obvykle jednorazovej dávky na použitie, a to pre osobnú potrebu. Z obžaloby ale i z napadnutého rozsudku vyplýva, že obžalovaný je stíhaný pre § 172 Tr. zák. Mechanické preberanie pojmu obvykle jednorazová dávka pre prípad, pre ktorý je obžalovaný stíhaný je nesprávny. Obvykle jednorazová dávka je formálnym znakom výlučne len pri ustanovení § 171 Tr. zák.

Z ustanovenia § 125 ods. 1 Tr. zák. totiž vyplýva, aký postup sa má zvoliť pri zisťovaní, či bol alebo nebol naplnený pojem značného rozsahu, pretože zákonodarca tu uviedol, že sa má použiť postup uvedený v § 125 ods. 1 Tr. zák., teda vychádzať z mechanizmu, ktorý sa používa pri zisťovaní výšky škody.

Z uvedeného je teda zrejmé, že pri stanovení hodnoty zaistenej drogy je potrebné zisťovať a vychádzať z trhovej hodnoty na území trnavského kraja, kde bol obžalovaný zadržaný a kde bol trestný čin spáchaný, čo ukladá ustanovenie § 126 ods. 1 Tr. zák., a to za sumu, za ktorú sa v čase a na mieste spáchaného činu obvykle predáva.

V predmetnej veci bolo na základe výpovedi svedka [REDAKOVANÉ] i z písomne podaného vyčíslenia hodnoty drogy preukázané, že jeden gram v rozhodnom období v trnavskom kraji sa predával v približnej cene od 16 Eur do 18 Eur. Hodnota 6.327,90 g drogy je potom 101.246,40 Eur až 107.574,30 Eur. Keďže táto hodnota je vyššia ako hodnota drogy ako ju stanovil krajský prokurátor v obžalobe i okresný súd v napadnutom rozsudku, nebolo možné toto pochybenie odstrániť, pretože takýto postup by bol v neprospech obžalovaného. Keďže odvolanie v otázke viny bolo podané len zo strany obžalovaného teda v jeho prospech, takýto postup s poukazom na zásadu zákazu reformácie in peius (zmena k horšiemu) nebol možný.

Odvolací súd preto otázku viny i právneho posúdenia ponechal nedotknutú.“

Nadväzne na uvedené najvyšší súd v dovolacom konaní konštatoval:

„Podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu. Zásadným porušením práva na obhajobu nemôže byť to, ak súd nevyhovie návrhu obvineného na doplnenie dokazovania, resp. ak považuje vykonané dôkazy za postačujúce na ustálenie skutkového stavu. Pri ustálení hodnoty zaistenej drogy prvostupňový súd vychádzal z odborného vyjadrenia Národnej protidrogovej jednotky, čo nemožno považovať za protizákonný dôkaz. Ustálil tak pre obvineného najpriaznivejšiu hodnotu drogy v regióne Trnavského kraja, kde bola droga zaistená, vychádzajúc z hodnoty obvykle jednorazovej dávky drogy. Správne je v tomto smere stanovisko prokurátora k dovolaniu, že je vecou súdu zvážiť, či určitú skutkovú

okolnosť bude overovať ešte ďalšími dôkazmi, než tými, ktoré má k dispozícii a na základe ktorých považuje podstatné skutkové okolnosti za preukázané.

Nie je preto ani podľa Najvyššieho súdu Slovenskej republiky naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., lebo právo obvineného na obhajobu nielen že zásadným spôsobom, ale vôbec nebolo porušené.“

Z citovaných rozhodnutí vyplýva, že tak krajský súd, ako aj najvyšší súd svoje závery týkajúce sa určenia hodnoty u sťažovateľa zaistenej drogy ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnili a uviedli aj dôkazné prostriedky (závery Kriminalistického a expertízneho ústavu Policajného zboru o určení počtu jednotlivých dávok drogy, ako aj správu Národnej kriminálnej agentúry Policajného zboru o cene daného druhu drogy, za ktorú sa predáva jedna jej obvyklá dávka na tzv. „čiernom trhu“ v lokalite, v ktorej bola droga zaistená), z ktorých tieto svoje závery vyvodili, takže ich nie je možné kvalifikovať ako neodôvodnené, arbitrárne alebo svojvoľné, t. j. bez opory vo vykonanom dokazovaní.

Ústavný súd však súčasne podotýka, že aj napriek uvedenému ani krajský súd a ani najvyšší súd nezaujali stanovisko k nimi aplikovanému mechanizmu určenia ceny zaistenej drogy (majúcom základ v cenách drog na čiernom trhu, pozn.), čo je síce technickým nedostatkom napádaných rozhodnutí, pretože práve uvedeného sa sťažovateľ domáhal, pričom nedostal kvalifikovanú odpoveď, avšak ako už bolo uvedené, uvedený nedostatok nemá žiadny vplyv na vecné posúdenie tejto otázky obidvoma súdmi, ktorých závery sú v tomto smere ústavne obhájiteľné.

Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa týkajúcu sa mechanizmu určenia ceny pri trestnej činnosti zaistenej drogy, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ v sťažnosti iba spochybňuje resp. kritizuje netransparentnosť a neoveriteľnosť záverov oboch súdov pokiaľ ide o určenie ceny u neho zaistenej drogy, avšak sám sťažovateľ nenavrhol žiadny iný transparentnejší spôsob určenia hodnoty, resp. ocenenia u neho zaistenej drogy. Vo veciach drogovej trestnej činnosti je v praxi súdov používaný všeobecne objektivizovaný spôsob určovania ceny pri trestnej činnosti zaistených drog, a to ich rozdelením na obvyklé jednorázové dávky

v závislosti od výdatnosti zaisteného druhu drogy s následným priradením im odhadom (ide o „čierny trh“, pričom „odhadom“ sa rozumie nie svojvoľne pre daný prípad, ale rovnako vo všetkých obdobných prípadoch, avšak „odhadom“ vzhľadom na praktiky „čierneho trhu“, pozn.) určenej minimálnej ceny na „čiernom trhu“. V uvedenej súvislosti ústavný súd už aj v minulosti (napr. II. ÚS 228/2012, II. ÚS 240/2012) podotkol, že práve vzhľadom na potrebu zachovania objektívneho prístupu k všetkým obdobným prípadom neurčitého množstva (v ktorých by rôzni páchatelia týchto trestných činov vzhľadom na rôzne premenné okolnosti, napr. skúsenosť a pod. mohli z rovnakého množstva drogy určitej im neznámej výdatnosti vyrobiť rôzne množstvá obvyklých jednorázových dávok, pozn.) bol vytvorený jednotný objektivizovaný systém, resp. postup pri určovaní množstva obvyklých jednorázových dávok, ktoré by sa dali vyrobiť z konkrétneho množstva drogy určitej výdatnosti, ktoré by tak boli v rovnakých prípadoch neurčitého množstva rovnaké, t. j. objektivizované, a teda v konečnom dôsledku porovnateľné.

Vzhľadom na uvedené je podľa názoru ústavného súdu z dôvodu zachovania identického a transparentného prístupu k všetkým páchatelom skutku podľa § 172 Trestného zákona v neurčitom množstve obdobných prípadov logické pre účely dokazovania a objektivizovania jeho výsledkov vychádzať z výdatnosti zaistenej drogy, na základe čoho sa potom, samozrejme vzhľadom na druh zaistenej drogy, určí obvyklé množstvo vo forme, v ktorej je tá-ktorá určitá droga distribuovaná konečným „spotrebiteľom“ na „čiernom trhu“ (napr. „skladačky“, injekčná forma a pod.), a napokon sa určí aj cena, za ktorú sa predmetná droga v danej forme a v určitej oblasti obvykle predáva na čiernom trhu. Ústavný súd súčasne podotýka, že keďže v danom prípade nejde o tovar (drogy), ktorý je obchodovateľný iba na „čiernom trhu“, je pochopiteľné, že pri určovaní formy predávanej drogy a s tým súvisiacim aj jej obvyklým množstvom a cenou súdy nepostupujú svojvoľne, ale v záujme jednotného prístupu ku všetkým páchatelom daného skutku v neurčitom množstve prípadov (z hľadiska charakteru skutku, miesta spáchania a pod., pozn.) vychádzajú z objektivizovaných údajov získaných z praxe špecializovaných policajných jednotiek.

Vzhľadom na uvedené závery sa námietka sťažovateľa aj v tejto časti javí byť nedôvodná, preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti už po jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o zrušení napadnutých rozhodnutí, ako aj rozhodnutie o priznaní úhrady trov konania je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľa (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd o tých častiach sťažnosti už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. januára 2015